

РЕШЕНИЕ

№ 7368

гр. София, 04.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 06.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **11836** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс вр. чл.46, ал.1,вр. с 40, ал.1, т.2 и чл. 10, ал.1, т.1а и чл.39а, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Д. К., [дата на раждане] , гражданин на Република Узбекистан чрез адв. Н., срещу Заповед № 517з – 8869/13.11.2023 г. на началник сектор „Миграция“ към Областна дирекция на МВР- София- инспектор В. Л., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – „връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на издаденият акт, като сочи че е налице съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие на материалните разпоредби и явно несъответствие с целите на закона. Сочи че оспорената заповед не е мотивирана, органът при постановяване на обжалваният акт не е извършил съобразяване с релевантните факти свързани с личното и семейно му положение, което води до неговата незаконосъобразност . Моли съда да отмени обжалваният акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. И., преупълномощен от адв. Н.. Поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Пред съда

процесуалният представител на жалбоподателя сочи, че родителите на К. са го довели в България, когато бил на четиригодишна възраст, учил е в България, роднините му са тук, няма никаква фактическа и емоционална връзка със страната си на произход.

Ответникът - началник сектор миграция към ОД на МВР София, чрез процесуалният си представител оспорва жалбата и моли последната да се отхвърли.

След преценка на събраните в производството релевантни доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Д. К. е [дата на раждане] , гражданин на Република Узбекистан Родителите му са от узбекистанска националност. Притежава национален паспорт, с изтекъл срок на валидност.

По делото не се спори, че по отношение на чужденеца е налице решение 2302/15.03.2004г. на ВАС, с което му е отказано предоставяне на бежански статут.

Мотивите за издаване на процесната заповед са изложени в предложение № 517р-28672/13.11.2023г. на началник на група „Миграция“ при ОД на МВР София, с което предлага, на основание чл. 41 т.4 от ЗЧРБ , спрямо чуждия гражданин, да бъде издадена заповед за налагане на ПАМ “връщане до страната на произход , страна на транзитно преминаване или трета страна”. В предложението е посочено, че жалбоподателят няма валидни документи за самоличност. Други мотиви не са изложени.

По искане на жалбоподателя, по делото като свидетел е разпитана неговата учителка-Р. С.. От показанията ѝ се установява, че К. е учил от първи до единадесети клас в България, напълно интегриран е, владее перфектно български език. Познава баща му, майка му, баба му, които също са в България. Достоверността на показанията на свидетелката се подкрепя и от представените по делото адресна карта на майка му- М. К. от 2001г./л.19/, справка за раждане/л.20/, удостоверения за завършена подготвителна група, основно и средно образование/ л.27 - л.31/, поради което съдът ги кредитира изцяло.

Видно от приложените по делото удостоверение за граждански брак и справка за родствени връзки/ л.24-л.26/, майката на жалбоподателя през 2015г. е сключила граждански брак с български гражданин, от който има родена дъщеря – сестра на Д. К..

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е депозирана в законоустановения срок, от легитимиран субект – адресат на оспорения акт и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество се преценява и като основателна.

При извършена служебна проверка относно законосъобразността на оспорената заповед на основанията по чл. 146 АПК , съдът намира, че административният акт е

издаден от компетентен орган.

Връщането до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна е принудителна административна мярка по чл. 39а ал.1, т. 2 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ , принудителните административни мерки се налагат със заповед на посочените в правната норма длъжностно лица, сред които е и издателят на настоящата заповед.

Съдът намира, че оспорената заповед е немотивирана, като издадена, без да са спазени императивните разпоредби на чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ и без да са изложени мотиви за визираните в нормата обстоятелства. Това не дава възможност на съда да извърши преценка за съответствие на наложената мярка с целта на закона и дали с нея не се засяга в недопустима степен правото на жалбоподателя по чл.8 от ЕКПЧ.

Органът е наложил принудителната административна мярка , като се е позовавал на чл.41,т.2 от ЗЧРБ . По силата на чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ, при налагане на принудителните административни мерки, компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България , категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. За прилагането на принудителна административна мярка не е достатъчно срещу лицето да са налице влезли в сила решения за отказ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, а следва административният орган при налагане на ПАМ задължително да отчете семейното положение и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Целта на закона е да бъдат изяснени всички факти, които имат значение относно съществуването или несъществуването на "установяване" за постоянно или "желание" за постоянно установяване на територията на страната, т.е. създаване на трайни връзки със страната, за което се черпят аргументи и от чл. 15, ал.1 и чл. 25, ал.1, т.4 , 6, 8, 13 и 16 ЗЧРБ .

Съдът намира, че органът не е отчетел комплекса от тези фактори, преди налагане на мярката. От събраните по делото доказателства, в това число и свидетелските показания, които напълно кореспондират със събраните писмени доказателства, включително официални удостоверителни документи, от които се установява, че целият съзнателен живот на жалбоподателя е преминал в България. Тук е завършил образованието си, тук са роднините му по майчина линия и всичките му познати и приятели, тук се е изградил като личност. Семейните, културните и социалните връзки на жалбоподателя със страната му на произход са прекъснати , там няма близки и роднини. В оспорената заповед , както и в предложението за издаването и, липсват каквито и да е мотиви досежно личния живот на чуждия гражданин, който пребивава в страната близо 24 години.

Вярно е, че жалбоподателят е незаконно пребиваващ в страната гражданин. С оглед на това той, по принцип, може да бъде адресат на принудителна административна мярка по чл. 41, т. 4 ЗЧРБ .Но разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ задължава

административния орган, при прилагане на принудителната мярка , в т. ч. и на принудителната мярка "връщане", да отчита всички релевантни за индивидуалната преценка обстоятелства, като спазва принципите на пропорционалност и ефективност.

С оглед на това, съдът намира, че оспорената заповед е издадена без органът да е преценил дали са факти, които биха могли да доведат до нарушаване на правото на личен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) на жалбоподателя. Правото на личен живот е гарантирано от конвенцията право, което органът е длъжен да съблюдава. Безспорно е, че то не е абсолютно и може да бъде предмет на ограничения, наложени от държавата, но само, когато ограничението е предвидено в закон и е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

В случая, органът-издател на оспорения акт не твърди да налице някоя от сочените хипотези.

При тези обстоятелства, съдът намира, че наложената мярка е в противоречие с нормата на чл.44, ал.2 ЗЧРБ, явява се несъразмерна предвид нормата на чл. 6 от АПК и чл. 8 от ЕКПЧОС. Ето защо, са налице основанията по чл. 146, т. 4 от АПК за отмяна на оспорената заповед.

Предвид изхода на правния спор, заявеното искане и представения договор за правна помощ, на осн. чл.38 ал.2 от Закон за адвокатурата чл.8 ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в полза на процесуалния представител на жалбоподателя следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева.

Предвид гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. К., [дата на раждане] , гражданин на Република Узбекистан чрез адв. Н. Заповед № 517з – 8869/13.11.2023 г. на началник сектор „Миграция“ към Областна дирекция на МВР- София- инспектор В. Л., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – „връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР- София ДА ЗАПЛАТИ на адв.М. Н. Н. с личен №01800673910 адвокатско възнаграждение в размер на 1000/хиляда/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: